

דף טו.

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ה ה"ג

אֶכֶל וְהֵאָכִיל אֶת חֲבֵרוֹ עֹאוֹ נִהְנֶה וּמִהֵנָּה חֲבֵרוֹ אֲכִילתוֹ
וְהֵנִית חֲבֵרוֹ אוֹ אֲכִילת חֲבֵרוֹ וְהֵנִיתוֹ כִּלְכֵן מִצְטָרְפִין
לְמַעֲלָה וְאִם נַעֲשֶׂה מִן הַכֹּל הֵנִיָּה בְּפְרוּטָה מְעַל:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"א

וְהַפְּגוּל וְהַנּוֹתֵר מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְכַזִּית ט. וְכֹל
הַפְּגוּלִים וְהַנּוֹתֵרִין מִצְטָרְפִין:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' מעילה פ"ה ה"ב

כָּל קֹדֶשׁ בְּדֶק הַבַּיִת עִם דְּבָרִים שְׂמוּעֵלִין בְּהֵן מִקְדָּשֵׁי
מִזְבֵּחַ מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְמַעֲלָה וְאִם נִהְנֶה בְּשׁוּה
פְּרוּטָה מְכָלָם מְעַל:

ע. כסף משנה אכל והאכיל את חבירו וכו' עד ומעל. משנה בספ"ה דמעילה (דף כ'): :

פ. כסף משנה ומ"ש והפגול והנותר מצטרפים זה עם זה לכזית. בפ"ד דמעילה (דף י"ז).
במשנה הפגול והנותר אין מצטרפין (זה עם זה) ובגמרא אמר רב יהודה אמר שמואל
ל"ש אלא לטומאת ידים דמדרבנן היא אבל לענין אכילה מצטרפין דתניא ר"א אומר לא
יאכל כי קדש הם כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו. ומ"ש וכל
הפגולין והנותרים מצטרפין. שם (דף ט"ו) במשנה כל הפגולים מצטרפין זה עם זה כל
הנותרים מצטרפין זה עם זה וכבר נתבאר בסמוך דלענין אכילה פגול ונותר מצטרפין זה
עם זה:

צ. כסף משנה כל קדשי בדק הבית וכו'. משנה בפרק ד' דמעילה (דף ט"ו): :

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פ"א ה"ב

דְּבָרִים שֶׁהִתְרוּ בְּאֲכִילָה מִן הַקֶּרְבָּנוֹת. כְּגוֹן בֶּשֶׂר חֲטָאת
וְאֶשֶׁם אַחַר זְרִיקַת דָּמָן אוֹ שְׂתֵי הַלָּחִם אַחַר זְרִיקַת דָּם
שְׁנֵי הַכֹּבֵשִׁים אֵין בָּהֶן מְעִילָה. אֶפְלוּ אָכַל הַזֶּר מֵאֱלוֹ
וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. הוֹאִיל וְהֵן מְתָרִין לְמַקְצֵת בְּנֵי אָדָם לְהַנּוֹת
בָּהֶן כָּל הַנְּהֻנָּה מֵהֶן לֹא מַעַל. וְאֶפְלוּ נִפְסְלוּ וְנֶאֱסְרוּ
בְּאֲכִילָה הוֹאִיל וְהִיתָה לָהֶן שְׁעַת הַתָּר אֵין חִיבִין עֲלֵיהֶן
מְעִילָה:

דף טו:

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ט ה"י

הַעֲלָה אֵיבָר שֶׁאֵין בוֹ כְּזֵית בֶּשֶׂר וְהָיָה הָעֶצֶם מְשֻׁלֵּמוֹ
לְכִזֵּית חֵיב. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחַבֵּר. הָיָה מְלַח מְשֻׁלֵּמוֹ
לְכִזֵּית הָרִי זֶה סָפֵק לְפִיכָף אֵינוֹ לוֹקָה. וְעוֹלָה וְאִימורִיָּה
מְצַטְרְפִין לְכִזֵּית:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א ח"ל

אָבֵל אִם חָסְרָה אַחַר קְבֻלָּה קֹדֶם זְרִיקָה י. אֶפְלוּ אָבֵד
הַבֶּשֶׂר קֹדֶם זְרִיקַת הַדָּם אוֹ נִשְׂרַף. אִם נִשְׁתַּיֵּר כְּזֵית מִן

ק. כסף משנה העלה אבר שאין בו כזית בשר והיה העצם משלימו לכזית חייב. שם (דף ק"ז)
פלוגתא דר"י ור"ל ופסק כר"י. ומ"ש היה מלח משלימו לכזית וכו'. שם (דף ק"ח) בעיא
דלא איפשיטא. ומ"ש ועולה ואימוריה מצטרפין לכזית. משנה שם (דף ק"ט) המעלה כזית
מן העולה ומן האימורים בחוץ חייב:

ר. כסף משנה ומ"ש אבל אם חסרה אחר קבלה קודם זריקה אפי' אבד הבשר קודם זריקת
הדם או נשרף אם נשתייר כזית מן הבשר או כזית מן האימורים זורק את הדם ואם לאו אינו

הַבֶּשֶׂר או כְּזֵית מִן הָאֵימורִין זֶרֶק אֶת הַדָּם. וְאִם לֹא
 אֵינּוּ זֶרֶק. וּבְעוֹלָה אֶפְלוּ כִּחְצֵי זֵית מִן הַבֶּשֶׂר וְחֲצֵי זֵית
 מִן הָאֵימורִין. מִפְּנֵי שְׂפָלָה לְאֲשִׁים:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"א

נִשְׂאָר פְּחוֹת מְכֻזֵּית ^שלֹא יִזְרַק. וְאִם זֶרֶק לֹא הִרְצָה. נִפְסַל
 הַבֶּשֶׂר קֹדֶם זְרִיקָה או שְׂיִצָּא חוּץ לְעֶזְרָה לֹא יִזְרַק הַדָּם.
 וְאִם זֶרֶק הִרְצָה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"ל
 עיין לעיל עין משפט ב

עין משפט ה. הרמב"ם הל' תרומות פ"י ה"ד

הַתְּרוּמָה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר ^תבֵּין שָׁל דְּמַאי בֵּין שָׁל וְדַאי
 וְהַחֲלָה וְהַבְּכוּרִים כֹּלֵן מִצְטָרְפִין לְכֻזֵּית לְחַיֵּב עֲלִיָּהֶן
 מִיתָה וְחֻמֶּשׁ שְׂפָלָן נִקְרָאוּ תְרוּמָה. וּמִן הַדִּין הִיא שְׂאִין
 חִיבִין חֻמֶּשׁ עַל תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שָׁל דְּמַאי כְּמוֹ שְׂאִין
 חִיבִין עַל מַעֲשֵׂר [שְׁנִי] שָׁלוֹ כְּמוֹ שְׂיִתְבָּאָר. אֲבָל אָמְרוּ
 חֲכָמִים אִם לֹא יִתְחַיֵּב עֲלֶיהָ חֻמֶּשׁ יִזְלְזְלוּ בָּהּ:

זרק. גם זה שם. ומ"ש ובעולה אפי' כחצי זית מן הבשר וחצי זית מן האימורים וכו'. בהקומץ
 רבה (דף כ"ו) ובתוספתא דזבחים פ"ד והטעם פשוט משום דכולה להקטרה:

ש. כסף משנה ומ"ש נשאר פחות מכזית וכו' ואם זרק לא הורצה. הכי משמע שם: נפסל
 הבשר קודם זריקה כו'. בפרק כיצד צולין (דף ע"ט):

ת. כסף משנה התרומה ותרומת מעשר וכו'. בפרק ד' דמעילה (דף ט"ו ע"ב שהוא מ"ט)
 ופרק ב' דערלה (משנה א') ודבר פשוט הוא שמ"ש לחייב עליהם מיתה לא קאי אדמאי
 שאינו אלא מדרבנן. ומ"ש ומן הדין שאין חייבים חומש וכו'. בפרק הזהב (דף נ"ה):

הרמב"ם הל' תרומות פט"ו הכ"א

לְפִיכֹף דִּין אַרְבַּעַתָּן לְעֵנִין אֲכִילָה וְדַמוּעַ אֶחָד הוּא אֶכְלֵן
 עוֹלִין בְּאֶחָד וּמֵאָה וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה וְאִם נִטְמָאוּ
 יִשְׂרְפוּ. וְדִין תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמָאֵי בְּכָל אֱלוֹ הַדְּרָכִים
 בְּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל וְדָאֵי אֵלָא שְׂאִין לוֹקִין עַל אֲכִילְתָּהּ:

הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פט"ו הי"ג

וְאֵלוֹ הֵן הַשְּׁעוּרִין שֶׁנִּתְּנוּ חֻכָּמִים בִּ. הַתְּרוּמָה וְתְרוּמַת
 מַעֲשֵׂר וְהַחֲלָה וְהַבְּכוּרִים עוֹלִין בְּאֶחָד וּמֵאָה וְצָרִיף
 לְהָרִים וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. וְכֵן פְּרוּסָה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים
 לְתוֹךְ פְּרוּסוֹת שֶׁל חֲלִין עוֹלִין בְּאֶחָד וּמֵאָה. כִּי צָד. סָאָה
 קֶמַח מֵאֶחָד מֵאֱלוֹ. אוֹ סָאָה מְכֻלָּם שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה סָאָה
 קֶמַח שֶׁל חֲלִין וְנִתְעָרַב הַכֹּל. מֵרִים מִן הַכֹּל סָאָה אַחַת

א. כסף משנה (כ-כא) תרומה גדולה ותרומת מעשר וכו' עולים באחד ומאה ומצטרפין זה עם זה. משנה רפ"ב דערלה (משנה א'). ומ"ש ותרומת ידך וכו' הא למדת שהם קרויים תרומה. בפרק אלו הן הלוקין (דף י"ז): ומ"ש ואם נטמאו ישרפו. ומ"ש ודין תרומת מעשר של דמאי בכל אלו הדרכים וכו'. במשנה רפ"ב דערלה. ומ"ש אלא שאין לוקין על אכילתה. פשוט הוא דאין לוקין מספק:

ב. כסף משנה ואלו הם השיעורים וכו' עולים באחד ומאה וכו'. רפ"ב דערלה. ומ"ש וכן פרוסה של לחם הפנים וכו', ירושלמי ברפ"ב דערלה תני פרוסה של לחם הפנים שנתערבה במאה פרוסות של (לחם) חולין וכו' לא יעלו ר' יודא אומר יעלו ואיני יודע למה פסק כרבי יודא ואיכא למידק שרבינו כתב בפ"ו מהלכות פסולי המוקדשין וכן פרוסה של לחם הפנים הטהור במאה פרוסות של חולין הרי אלו לא יעלו וזה סותר למה שכתב כאן. וי"ל דהכא מיירי בפרוסה של לחם הפנים הטמא ולזה עולה בק"א מפני שאילו אמרו אינו עולה היה מתחייב שריפת הכל לפי שא"א ליאכל אפי' לכהנים אבל כשהיתה פרוסה של לחם הפנים טהורה לא תעלה שאין שם הפסד שהכל יאכל לכהנים והשתא איכא למימר שהירושלמי מיירי בפרוסה של לחם הפנים טהור ופוסק כת"ק:

כְּנָגַד סָאָה שְׁנַפְלָה וְהִשָּׂאָר מִתָּר לְכָל אָדָם. נִפְלָה לְפָחוֹת
מִמָּאָה נַעֲשֶׂה הַכֹּל מִדְּמָע:

עין משפט ו הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"א

וְהַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה לְכַזִּית ג. וְכָל
הַפְּגוּלִים וְהַנוֹתְרִין מִצְטָרְפִין:

עין משפט ז הרמב"ם הל' תרומות פט"ו ה"ב

תְּרוּמָה גְּדוּלָּה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר וְהַחֲלָה וְהַבְּכוּרִים כָּלֵן
נִקְרְאוּ תְרוּמָה. בְּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר נֶאֱמַר (במדבר יח-כו)
'וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת ה'" וְאוֹמֵר (במדבר טו-כ)
'כְּתְרוּמַת גֶּרֶן'. וּבַחֲלָה נֶאֱמַר (במדבר טו-כ) 'חֲלָה תִרְיִמוּ
תְרוּמָה'. וְנֶאֱמַר (דברים יב-יז) 'לֹא תֹכֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁעֲרֵיךָ
מַעֲשֵׂר דִּגְנֶךָ תִּירְשֶׁךָ וְיִצְהָרְךָ וְגו' (דברים יב-יז) 'וְתְרוּמַת
יִדְךָ'. וְאֵין לָךְ דָּבָר שֶׁטָּעוֹן הֶבְאֵת מְקוֹם שְׂלֵא פִּרְטוֹ
בְּפִסּוּק זֶה חוּץ מִן הַבְּכוּרִים וּבִהֵן נֶאֱמַר וְתְרוּמַת יִדְךָ הִיא
לְמִדַּת שֶׁהֵן קְרוּאִין תְּרוּמָה:

ג. כסף משנה ומ"ש והפגול והנותר מצטרפים זה עם זה לכזית. בפ"ד דמעילה (דף י"ז).
במשנה הפגול והנותר אין מצטרפין (זה עם זה) ובגמרא אמר רב יהודה אמר שמואל
ל"ש אלא לטומאת ידיים דמדרבנן היא אבל לענין אכילה מצטרפין דתניא ר"א אומר לא
יאכל כי קדש הם כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו. ומ"ש וכל
הפגולין והנותרים מצטרפין. שם (דף ט"ו) במשנה כל הפגולים מצטרפין זה עם זה כל
הנותרים מצטרפין זה עם זה וכבר נתבאר בסמוך דלענין אכילה פגול ונותר מצטרפין זה
עם זה:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' מאכלות אפורות פ"ד הי"ז

כָּל הַנְּבֵלוֹת מְצֻטְרָפוֹת זֶה עִם זֶה. וְנִבְלָה מְצֻטְרָפֶת עִם
 טְרָפָה. וְכֵן כָּל בְּהֵמָה וְחִיָּה הַטְּמְאִים מְצֻטְרָפִין זֶה עִם
 זֶה. אֲבָל בְּשֹׁר נִבְלָה עִם בְּשֹׁר בְּהֵמָה טְמֵאָה אֵין
 מְצֻטְרָפִין. כִּיצַד. הַלֹּקַח מִנְּבֵלֶת הַשּׁוֹר וְנִבְלַת הַצִּבִּי
 וְנִבְלַת הַתְּרַנְגוֹל וְקִבֵּץ מִן הַכֹּל כְּזֵית בְּשֹׁר וְאָכְלוּ לוֹקָה.
 וְכֵן אִם קִבֵּץ חֲצִי זֵית מִנְּבֵלֶת בְּהֵמָה טְהוֹרָה וְחֲצִי זֵית
 מִן הַטְּרָפָה אוֹ חֲצִי זֵית מִבְּשֹׁר נִבְלָה וְחֲצִי זֵית מִבְּשֹׁר מִן
 הַחִי מִן הַטְּהוֹרָה וְאָכְלוּ לוֹקָה. וְכֵן בְּשֹׁר הַגָּמֶל וְהַחֲזִיר
 וְהָאֲרֵנֶבֶת שֶׁקִּבֵּץ מִכֹּלם כְּזֵית וְאָכְלוּ לוֹקָה. אֲבָל אִם צִרְף
 חֲצִי זֵית מִנְּבֵלֶת הַשּׁוֹר וְחֲצִי זֵית מִבְּשֹׁר הַגָּמֶל אֵין
 מְצֻטְרָפִין. וְכֵן כָּל פִּיּוּצָא בְּזֵה. וְכֵן בְּהֵמָה טְמֵאָה וְעוֹף
 טְמֵא אוֹ דָג טְמֵא אֵין בְּשֹׁר שְׁנִיָּהֵן מְצֻטְרָף. לְפִי שֶׁהֵן שְׁנֵי
 שְׁמוֹת. שֶׁהָרִי כָּל אֶחָד מֵהֶן בְּלָאוּ בְּפָנָי עֲצָמוֹ כְּמוֹ
 שֶׁבְּאֲרָנוֹ. אֲבָל כָּל הָעוֹפוֹת הַטְּמְאִין מְצֻטְרָפִין כְּמוֹ
 שֶׁמְצֻטְרָפִין כָּל בְּהֵמָה וְחִיָּה הַטְּמְאִין. זֶה הַכֹּלֶל כָּל
 שֶׁאֶסוּרֵן בְּלָאוּ אֶחָד מְצֻטְרָפִין. בְּשְׁנֵי לְאוּיֵן אֵין מְצֻטְרָפִין.
 חוּץ מִנְּבֵלָה וְטְרָפָה הוֹאִיל וְהַטְּרָפָה תְּחִלַּת נִבְלָה הִיא:

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"א ה"ג

בְּהֵמָה טְמֵאָה וְחֵיָה טְמֵאָה יֵאֵין הַשְּׁחִיטָה מוּעֶלֶת בָּהּ
וְאֶחָד הַשׁוֹחֲטָהּ אוֹ הַנוֹחֲרָה אוֹ הַחוֹנֵקָה אוֹ שְׂמִתָּהּ
כְּדִרְכָּהּ הֵרִי זוֹ נִבְלָה. וְכָל הַנְּבֵלוֹת מְצַטְרְפוֹת לְעֵנִין
טְמֵאָה לְכַזֵּית אֶחָד טְמֵאוֹת וְאֶחָד טְהוֹרוֹת:

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ד ה"ב

עין משפט ט

הַשְּׂרִץ אָב מֵאֲבוֹת הַטְּמֵאוֹת הַמְטֵמָא אָדָם וְכִלִּים בְּמַגֵּעַ
וְכִלֵּי חָרָס בְּאֵוִיר וְאֵינוֹ מְטֵמָא בְּמִשְׁא. וְהַנוֹגֵעַ בּוֹ אֵינוֹ
מְטֵמָא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מַגְעוֹ. וְשַׁעוֹר טְמֵאָתוֹ בְּכַעֲדָשָׁה וְכָל
הַשְּׂרָצִים מְצַטְרְפִין לְכַעֲדָשָׁה:

ד. כסף משנה בהמה טמאה וחייה טמאה וכו'. במשנה פרק בהמה המקשה (דף ע"ב ע"ב):
וכל הנבילות וכו'. משנה פרק ד' דמעילה (דף ט"ו):

ה. כסף משנה השרץ אב מאבות הטומאה וכו' עד ואינו מטמא במשא. בריש כלים. ומה
שכתב והנוגע בו אינו מטמא בגדים בשעת מגעו. פשוט שהרי אין כתוב בהם שהנוגע בהם
יכבס בגדיו אלא הנוגע בהם במותם יטמא עד הערב. ומה שכתב ושיעור טומאתו בכעדשה.
בתורת כהנים ובשלהי פירקא קמא דחגיגה (דף י"א) ובפרק כהן גדול ונזיר (דף נ"ב). ומה
שכתב וכל השרצים וכו'. משנה פרק ד' דמעילה [דף ט"ו]: